

Ester Anaswah

Doutlenika s Arabom

MARENČIN PT

ESTER ANASWAH

DOVOLENKA S ARABOM

Ďakujem Helenke, svojej fejsbukovej kamarátke, za inšpiráciu...

Voľné pokračovanie skutočného príbehu *V náručí Araba*, ktorý bol dotvorený fantáziou autorky. Reálie a mená sú pozmenené kvôli zachovaniu anonymity. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami je náhodná.

© Ester Anaswah, 2019

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

769. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0392-6 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0393-3 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0394-0 (ePub)

„S pribúdajúcou múdrosťou ubúdajú slová.“

(arabské príslovie)

KAPITOLA 1

Po búrke vždy vyjde slnko a po noci príde vždy ráno.

Áno, viem, prečo však býva tá moja noc taká sakramentsky dlhá?

Myslela som si, že keď prídem po dovolenke oddýchnutá, zmení sa to. Že Egypt, lepšie povedané Červené more, môj biorytmus upraví, pretože more má liečivé účinky na... na všetko. Je to balzam nielen na ubolenú dušu, ale aj na rokmi zhumpľované telo.

Myslela som si, že absencia manžela a jeho chorôb ma napopne, že začnem fungovať ako kedysi, že môj pesimizmus vystrieda optimizmus, ale nič, žiadna obroda sa nekonala, a tak opäť len zízam do tmy so široko otvorenými očami ako stará sova a spánok neprichádza, neprichádza, neprichádza!

Predstavujem si šum mora... vlny tancujúce na jeho hladine... spev vtákov...

Predstavujem si seba, ako ležím na pláži... podvečerné slnko ma príjemne hladí po tele... a ja sa dívam na more, na to krištáľovo čisté tyrkysové more...

Na nič nemyslím... nemyslím... len relaxujem... chcem zaspáť... Hakim, bože, zase Hakim?! Choď už preč! Nechaj ma na pokoji, chcem spať! kričí môj vnútorný hlas, ale jeho obraz mám stále pred očami.

Krásny obraz.

Díva sa na mňa tými svojimi čiernymi hlbokými očami, usmieva sa na mňa tým svojím neodolateľným úsmevom, berie ma do náručia...

Nie, nie, nie! Musím na neho zabudnúť, musím na to

všetko zabudnúť. Veď ma oklamal, chcel ma použiť len ako vstupenku do Európy, nemiloval ma naozaj!

Hm, nemiloval?

To povedala Alžbeta, s ktorou som strávila dva týždne dovolenky. Ona mala svojho Araba a ja tiež.

Hakima.

Keď som ho zbadala, myslela som si, že sa vrátil čas, že som sa ocitla v minulosti alebo sa stal zázrak. Videla som totiž svoju prvú lásku, tú lásku, na ktorú sa nezabúda, pretože je jedinečná, najväčšia, na celý život. Ak by sme sa stretli teraz, ak by som teraz mala tie roky, čo vtedy, ak by som mala dvadsať, tak by naša láska určite nestroskotala, neskončila len preto, lebo musela. Lebo vtedy bola taká spoločenská a politická situácia, ktorá nám tú našu veľkú lásku sťažovala, znemožňovala.

Ja viem, čo sa vraví, že láska aj hory prenáša, ale nie každý je taký silný, aby prekonal všetky prekážky. Niekedy to je ťažké, veľmi, veľmi ťažké a láska je taká krehká.

Viem aj to, že ho možno obhajujem viac, ako by si zaslúžil, že to celé, ten koniec našej lásky bol celkom inak, tie dôvody... Neviem. Mávalo ma to celé roky, že ako to bolo vlastne naozaj a čo sa skrývalo za naším rozchodom.

A zrazu stál predom mnou.

V hoteli.

Na dovolenke v Egypte.

ON.

O takých dvadsať rokov mladší.

V prvom momente mi napadla plastická chirurgia. Veď bol lekár, chirurg, možno si doplnil špecializáciu, plastická chirurgia predsa je výnosná všade na svete, teda aj v Egypte.

Ale keď sa predstavil iným menom a očividne ma nepoznal, pochopila som, že to je iba náhoda. Krutá náhoda. Musela som priznať, že si moju lásku po tých dlhých rokoch už tak dobre nepamätám, že Hakim sa na ňu len podobá a napokon, ako sa vraví, že všetci Číňania sa nám zdajú

byť rovnakí, tak to isté platí zrejme aj o Araboch. To som si vtedy pomyslela.

Ale potom sa to vysvetlilo...

Každopádne, moja láska bola späť, vstala z mŕtvych, ožila, reinkarovala a bolo to všetko veľmi divné, ale také krásne!

Zdalo sa mi, že ma miluje, tak naozaj.

A potom prídem z dovolenky domov a Alžbeta mi povie, že to všetko bol len klam, že som bola pre Hakima len vstupenkou do Európy, vraj oklamal aj jej milenca a dlží mu peniaze. Že tá transakcia s predajom Hakimovho hotela, z ktorého mal financovať rekonštrukciu hotela, v ktorom sme boli ubytované a ktorý patrila Alžbetinmu milencovi, bola podvod.

Uff! To som teda nečakala, takéto niečo. Hakim nevyzeral ako podvodník. Bolo to pre mňa ťažké, veľmi, veľmi ťažké – uveriť, že jeho láska bola len obyčajnou vypočítavosťou. Ale kto by mal dôvod klamať? Hm, nech to obraciam tak či tak, zo všetkých strán, stále mi vychádza, že jedine on, Hakim. Iba on by mal z klamstva profit.

Takže som Alžbetiným slovám uverila, hoc rukolapné dôkazy som nemala.

Žiadne!

Asi zafungovalo aj moje podvedomie, pretože normálne bývam nedôverčivá ako prežratá mačka a kým na vlastné oči neuvidím dôkaz, nik ma o svojej pravde nepresvedčí, avšak tu išlo o niečo iné...

Ja som tomuto chcela uveriť!

Nie vedome, ale v hĺbke duše, pretože moja zamilovanosť do mladého Araba bola neadekvátne, nemorálna, asi aj dosť trápna, a informácia, že ma Hakim oklamal, mi celú tú ošemetnú situáciu vlastne uľahčila.

Poslala som mu cez fejsbuk správu, že všetko viem, že Alžbeta mi povedala, aký je klamár. A aj o tých dlhoch... Na záver som dala otáznik, nechala som mu pootvorené dvierka, dala mu možnosť obhajoby.

Čakala som všeličo, ale najviac som v kútiku duše dúfala

v to, že bude o mňa bojovať a presviedčať ma o svojej láske. Alebo sa prizná, že áno, je to čiastočne pravda, ale na jeho láske ku mne to nič nemení.

Tak by sa možno zachoval Slováč, ale nie Arab! Teraz to už viem.

Hakima moja nedôvera totiž hlboko ranila a urazila, až tak veľmi, že prerušil so mnou kontakt. On so mnou! To ma naozaj zbolelo a zneistela som. Čo ak to je všetko inak?

Čo ak som ublížila ja jemu?!

Začínala som tomu veriť a mala som chuť napísať mu prepáč, milujem ťa a tým klamstvám budeme čeliť spolu, pomôžem ti, ale prišlo mi to ako nejaké vtieranie sa, podlizovanie, lebo ako mu ja už len môžem pomôcť? Mám čo robiť, aby som pomáhala manželovi.

Neznášam silné slová, za ktorými nie sú skutky, a ja som si svojim vzťahom k Hakimovi vôbec nebola istá. Je iné prežiť ľubostný románik s Arabom na dovolenke a celkom iné doma, ak ste navyše vydatá!

O tomto som dumala stále, aj v posteli uprostred tmavej noci, a bolo mi jasné, že tieto pochmúrne myšlienky mi spánok nenavodia. Povedala som si, že to už nebudem ďalej naťahovať, skúšať svoju pevnú vôľu, dám si tabletku na spanie. S tabletkou je to také jednoduché, ale dokedy?!

Napadlo mi, že ešte pred rokom som nezaspávala sama, že na veľkej manželskej posteli ležal vedľa mňa môj muž Ondrej a škrabkal ma po chrbte, kým som nezaspala. Cítila som sa pri ňom tak bezpečne. Doma aj mimo domu. Aj v Egypte. Jeho urastená postava vzbudzovala v Araboch rešpekt a ja som sa pri ňom nebála ani tých teroristov, o ktorých sa stále písalo. Ako jeho manželka som si užívala úctu, čo Arabi inak voči ženám príliš nemajú, iba ak niečo chcú, vtedy sa dokážu pretvarovať priam excelentne – už ich trocha poznám (asi fakt len trocha) za tie roky, čo sme do Egypta chodili.

Ach, kde sú tie časy!

Ondrej už do Egypta asi nepôjde, po chemoterapiách nevládze. Už len sedí so založenými rukami a zatvorenými očami a drieme, s hlavou vyvrátenou dohora, a pripomína mi nebožtíka v truhle. Bielosivá vysušená pokožka, prepadnuté líca aj pery... A ja si spomeniem na moju mamu, keď otec už bezvládne ležal na posteli a ona mu strkala do úst zubnú protézu a ja som krútila hlavou, že načo, že sa ňou môže zadusiť, čo sa už raz takmer stalo a nebyť Ondrejovej duchapritomnosti, keď mu strčil ruku do krku a vytiahol ju, tak by otec zomrel, ale našťastie sme tam akurát vtedy boli. No a mama otcovi tú protézu strkala do úst aj naďalej, lebo tak vraj vyzerá lepšie. Nechápala som to, absolútne som to nechápala! Čo už na tom záleží, ako vyzerá človek, ktorý je takmer na smrteľnej posteli?!

Ale ako sa vraví, nezažiješ, nepochopíš!

A ja už to začínam chápať. Pohľad na môjho manžela, ktorý začína pripomínať môjho otca tesne pred smrťou, mi nerobí dobre. Najradšej by som mu tiež tie zuby strčila do úst, len aby vyzeral lepšie, či skôr zdravšie.

Avšak Ondrej ich odmieta, on ešte vládze oponovať.

Takže celé dni len takto sedí, bez zubov, vyzerá ako mŕtvola v truhle a pospáva, až pokým ho neprebudí kašeľ a ja mám pocit, že to ja sa dusím kašľom, nie on.

Keď prišiel z nemocnice domov, dobrovoľne sa presťahoval do obývačky, aby ma v noci svojím kašľom nerušil.

Aj tak ma ruší.

Stále.

A ja sa prehadzujem na posteli ako neukojená manželka, neprirodzene čulá, či skôr nervózna z tej energie, ktorá cez deň vo mne drieme, aby sa mohla prebudiť až vtedy, keď si ľahnem do postele. Ale čo je najhoršie, hoc mám na nočnom stolíku pripravenú knihu, oči mám unavené, boľavé, a chcu odpočívať. Bez svetla, bez televízie, bez počítača, bez knihy. Bez práce!

A moje telo je v rovnakom rozpore ako moja duša.

KAPITOLA 2

Moja dcéra Petra mi rada a často dohovára, že by som mala niečo pre seba urobiť a nebyť taká pasívna – asi nechcela povedať lenivá – a že by som mala ísť niekam na výlet, na prechádzku do lesa, zaplávať si, ísť s ňou do posilňovne, a ja vždy len otrávene poznamenám, že to je pre mňa mučenie, a nie relax.

Minule mi dokonca navrhla, že nech teda skúsím nejaký adrenalín, napríklad let balónom, na čo som už ani nič nepovedala, len prevrátila oči, pretože adrenalín priam neznášam! U mňa totiž žiadny adrenalín nefunguje, nevyplavuje sa, jediné, čo cítim, je príšerný strach spojený s emocionálnou nepohodou.

Raz ma vzala autom na nejaký vrch, kam viedla uzučká kľukatá cestička, samá serpentína, a bola to dvojsmerná cesta, takže ak by sa oproti nám, spoza tej zákruty vynorilo znenazdajky nejaké auto, tak neviem, kam by sme ustúpili, aby sme sa mu vyhli, iba ak do tej hlbokkej priepasti, do ktorej som sa radšej nedívala. Aj bez toho som mala srdce až niekde v krku a tep možno aj dvesto. Podľa mňa to bola cesta pre samovrahov, ale to mi moja dcérka vopred nepovedala, že k tej nádhernej prírodnej rezervácii vedie taká cesta, pritom naspäť sme išli druhou stranou kopca, kde bola úplne normálna a bezpečná. Skoro som ju zabila, ale ona mi na to s úsmevom povedala, mami, veď o to ide, o tú božskú úľavu, keď ten strach prekonáš, keď to potenciálne nebezpečenstvo pominie, to je ten fantastický pocit, pre ktorý ľudia adrenalín tak často vyhľadávajú.

Veď dobre, ale ja som k nim nikdy nepatrila, nepatrím

a pravdepodobne patriť už ani nebudem, povedala som jej a ona krútila hlavou, akože neviem, o čo prichádzam a s takýmto prístupom k životu nikdy nič zaujímavé nezažijem. To som nekomentovala, len som sa v duchu pousmiala, že keby tak vedela, čo všetko som ja už zažila aj bez adrenalínu.

Viem, že ona to myslí dobre, lebo vidí, že nikam nechodím, a odkedy Ondrej ochorel, chradnem aj ja. Len sedím doma, lebo bezo mňa si pomaly už ani čaj neuvarí, a umáram sa.

„Mami, a čo on nemá aj deti? Mala by si to bremeno preniesť aj na ne, aspoň raz za čas, aby si si oddýchla,“ opäť mi pripomenula, že mám myslieť viac na seba, a ja som len mávla rukou a povzdychla si. Nechcela som jej vešať na nos, že aj ten týždeň v Egypte istotne ofrflali. Ale možno ani nie, možno už pochopili, že nebyť mňa, museli by sa o otca starať ony. A stále.

„Už to musím nejako vydržať,“ povedala som jej a ona podotkla, že veď sú aj iné možnosti, že sa môžem napríklad aj rozviesť, ale potom sa hneď opravila, že nie, rozvod by nebol najlepším riešením, pretože by som sa pripravila o vdovský dôchodok, že lepšie by bolo jednoducho predať náš spoločný byt a kúpiť dva jednoizbové. Blízko seba, aby som mohla Ondrejovi pomáhať, ak by bolo treba.

„To nie je zlý nápad, mami, čo povieš?“

„To nie je také jednoduché, Peťka,“ odvetila som. Nedokázala som si predstaviť, ako by sa Ondrej v tomto zúboženom stave sťahoval, nevraviac o tých výčitkách svedomia, ktoré by som neustála, lebo ja som už taká. Zo všetkého si robím ťažkú hlavu.

A ani nie o týždeň mi povedala, že ideme na výlet, že zaplatila na jednu noc hotel s wellnessom, že dva dni to Ondrej vydrží aj sám, veď nie je imobilný a ešte neumiera, ešte s tou rakovinou ako-tak bojuje.

Tešila som sa, keď mi to oznámila, že vypadnem z domu,

ale deň pred tým, ako sme mali ísť, sa mi zrazu ani veľmi nechcelo. Ako keby som tušila, ako celý ten výlet dopadne.

Hlavne som sa netešila na tú cestu, dvesto kilometrov sa mi zdalo dosť, ale potom, keď už som sedela v jej aute, tak som bola aj rada, že niekam idem, že budem s dcérou dlhšie než len zopár minút, že sa cestou stihneme aj pohovárať, tak od srdca.

A naozaj, dozvedela som sa od nej veci, ktoré síce neboli žiadnou novinkou, ale nebol čas si o tom viac pohovoriť, napríklad, že už teraz myslí na dôchodok, aby nebola v starobe na nikoho odkázaná, a keďže žiadnym pilierom neverí, zaplatila si finančného poradcu, ktorý jej vysvetlil, ako a kde je najlepšie dlhodobá a bezpečne investovať peniaze.

Ja som tým fondom a ich fungovaniu veľmi nerozumela, ale prikyvovala som a bola na ňu hrdá, aká je prezieravá.

No a potom mi prezradila ešte aj čosi zo súkromného života, čo teda robí málokedy, lebo v tomto smere je introvert ako ja. Svoj intímny život si necháva sama pre seba. Ale teraz mala asi nejakú slabú chvíľku a zverila sa mi, že Lukáš, jej priateľ, s ktorým si kúpila byt, má v práci problémy a je z toho mrzutý, že radšej ide niekam preč, aby sa nehádali, aby jej neubližoval, lebo sám si je toho vedomý, že skrátka nie je v pohode a ani nebude, kým sa tie pracovné problémy nevyriešia.

Hovorila mi to vyrovnaným, pokojným hlasom, z ktorého som usúdila, že ju to až tak netrápi, že to majú medzi sebou už vydiskutované, ale možno len nechcela dávať najavo svoje emócie, aby mi nepridávala starosti.

Každopádne, na tento výlet som pôvodne nemala ísť ja, ale Lukáš, Petra ho zorganizovala pre nich dvoch, ale on odmietol ísť a ja som len náhradníčkou. Keď som jej to naznačila, pokrútila hlavou, že nie, nie, mami, vedela som, že on nepôjde.

Veľmi som jej to neverila, ale nič som nepovedala. Len to,

že niekedy pomôže, keď si dvaja ľudia, čo spolu žijú, od seba oddýchnu.

Potom sme sa zastavili na kávu a koláčik, ponaťahovali si hnatý, a mne to nedalo, tak som sa jej opýtala:

„Peťka, a nechceš si nájsť nejakého iného?“

Vehementne pokrútila hlavou, dopila kávu, pohár hodila do koša a nasadla do auta. Sadla som si aj ja a pokračovala som:

„Vieš, keď on sa do našej rodiny ani veľmi netlačí, spomínaš si? Predstavila si mi ho až po dvoch rokoch, lebo on nemal záujem spoznať tvoju matku.“

„On je taký, mami, je z komplikovanej rodiny, tak má asi nejaké predsudky.“

„Nikde to nie je jednoduché,“ povedala som, mysliac na našu rodinu. Jej otec mal problémy s alkoholom, môj druhý muž je tretíkrát ženatý a z predchádzajúcich manželstiev mu zostali, okrem detí, aj negatívne skúsenosti, ktoré mali dopad aj na naše manželstvo. A mohla by som pokračovať zložitými vzťahmi s bratmi, sestrami, rodičmi a tak ďalej.

Petra mlčala, asi nechcela, aby som ju od priateľa odhovárala, lebo ho milovala, a keď milujeme, tak tolerujeme všetko, okrem smrti, ale ja som pokračovala, lebo ktovie, kedy budeme mať zase toľko času na rozhovor.

„A ani deti veľmi nechce. Veď už ste spolu dlho a nič...“

„Ale chceee... len nevie kedy,“ odvetila stručne. Nemala som pocit, že by sa ohľadne detí nejako umárala, a tak som jej nepripomenula, že roky letia, veď to vedela aj sama a očividne táto téma nepatrila k tým, ktoré by teraz chcela rozoberať s vlastnou matkou, ale tušila som, že ten čas ešte len príde...

Cesta nám popri rozhovore ubehla rýchlo a príjemne, dokonca sa aj vyčasil, slniečko vykúkalo spoza mrakov. Žiadna poľadovica, víchrica a snehové záveje, ako to zvykne bývať v zimných mesiacoch na cestách a čoho som sa obávala asi najviac, sa nekonali.

Ani som sa nenazdala, už sme boli v cieli.

„Jeeej, pekné je to tu!“ zhíkla som prekvapene a kým Petra obiehala plné parkovisko, až pokým nenašla voľné miesto, ja som si obzerala hotel a vonkajší areál uprostred prírody. V lete to tam môže byť ešte krajšie, ešte zelenšie. A iste ešte plnšie.

Areál bol taký veľký, že sme museli hľadať vstup, ubytovať sme sa nemohli, pretože ešte nebolo štrnásť hodín, takže sme vstúpili do wellness, kde bola pri pokladni normálne že šóra ľudí, čo ma dosť udivilo, a potom, keď Petra zaplatila vstupné, ma to udivilo ešte viac, lebo to vstupné bolo riadne masťné. Vraj špičkový wellness.

Ponúkané peniaze odmietla so slovami:

„Nechaj, mami, šetri si na dovolenku.“

Usmiala som sa a peniaze strčila naspäť do peňaženky. Napadlo mi, že nič podobné som od Ondrejových detí ešte nepočula. Práve naopak, ony nám každú dovolenku oplieskali o hlavu s výčitkami, akí sme sebeckí, ale už sa k tomu nechcem vracieť, veď to azda niekedy pochopia, až sa ocitnú v podobnej situácii. Inak im to asi nikdy nedôjde, ale už mi na tom tak veľmi nezáleží.

Odvtedy, ako Ondrej ochorel, vnímam život predsa len trochu inak a zdá sa, že aj jeho deti už isté veci prehodnotili.

Pre mňa je podstatné už len zdravie a užívať si život pokiaľ sa dá...

My sme si ho celkom užili, myslím si pri všetkej skromnosti, ku ktorej nás prinútili životné okolnosti môjho manžela, ale užili sme si ho práve vďaka tým dovolenkám. To bol jediný luxus, ktorý sme si dovolili.

Dovolili sme si dovolenku!

V Egypte.

V najlacnejšej destinácii pri mori.

Vždy, keď sme sa vrátili z Egypta, plní dojemov a energie, povedala som si, že to boli tie najlepšie investované peniaze. A dovolím si to tvrdiť aj teraz, hoc jeho deti mali, a možno

ešte stále majú, inú predstavu, ako minúť peniaze. Možností je tak veľa a každý myslí len na seba, čo je prirodzené, rozdiel je len v tom, či sú tie peniaze, kto ich tvrdou prácou zarobil. Ja som ich chcela minúť na seba, na nás, na Egypt, a moja, už dospelá, dcéra mi to ani trocha nevyčítala. Nikdy mi nič nevyčítala, hoc by sa iste niečo našlo, a ja som často musela porovnávať jeho deti a moje dieťa, tomu sa prosto neubránite a to vaše zákonite musí vždy vyhrať, takmer vždy, lebo má vaše gény. Nevravím, že moje dieťa je múdrejšie či šikovnejšie, ale ak sa vyskytli nejaké problémy, vždy sa týkali len manželových detí. Ale aj to je už minulosť a dúfam, že to minulosťou aj zostane.

KAPITOLA 3

Toto všetko mi prešlo hlavou, kým som sa v šatni vyzliekala. Donaha, pretože sme išli najskôr do saunového sveta. Bola som trocha nesvoja, taká nahá, omotaná len bielou plachtou ako mátoha, uprostred množstva ľudí, zväčša chlapov, ktorí nevenovali pozornosť tomu, že plachta im nezakrýva to, čo by mala. A keď sme vošli do fínskej sauny, zneistela som ešte viac.

„Peťka, nepomýlila si sa? Nie je to sauna len pre pánov?“ pošepala som jej a ona sa zasmiala.

„Nie, mami, tu sú iba zmiešané sauny.“

Poviem vám úprimne, necítila som sa tam dobre. V saune som už nebola strašne dávno a dosť som sa hanbila, i keď moje obavy, či si ma nejaký chlap pri sprchovaní neobzerá, boli asi zbytočné. Koho by už zaujímalo telo päťdesiatročnej ženy?

Ale aj tak som nebola vo svojej koži, respektíve, bola som len vo svojej koži.

Nemám to rada!

Nemám rada, keď sa nemôžem prikryť, keď svoje nedostatky nemám čím zakryť, schovať ich pred zrakmi iných, a vyhýbam sa takým situáciám, ako sa len dá. Áno, v saune som bola dôkladne omotaná plachtou, ale do sprchy a do vírivky som musela ísť nahá – a to bol ten najväčší problém.

Očividne len môj problém.

Bola som rada, keď som tento horúci saunový svet predčasne opustila a v plavkách som prešla do bazénovej časti. Petra sa ešte saunovala, keď sa to stalo... Keď som sa mohla aj zabiť!

A všetko, čo sa stalo potom, neskôr, som pripisovala tomu úrazu. Nie, nebolo to moje zlyhanie, to spôsobil môj úraz hlavy! Navonok síce nie ťažký, ale mozog je veľmi krehká sústava koliesok, stačí malé vychýlenie a následky sú nedozerné...

Takto laicky som si to vysvetlila ja.

A čo sa vlastne stalo?

Z plaveckého bazéna som sa presúvala do termálneho, išla som opatrne, veď viem, že sa tam šmýka, a ak by som aj nevedela, bola tam výrazná žltá tabuľka, ktorá to oznamovala. Napriek tomu sa mi na mokrej dlažbe noha pošmykla a plesk! Roztiahla som sa na zemi a hlavou vrazila do kovového zábradlia, ktoré zadunelo a mne zadunelo v hlave. Rýchlo som sa však spamätala a posadila sa, lebo mi to bolo strašne trápne, ležať tam ako taká vyvrhnutá veľryba na súši. Pred očami sa mi na chvíľu zatmelo a potom som uvidela tisícky drobných hviezdíčiek.

Okamžite ku mne pribehol plavčík a pýtal sa, či som v poriadku. Mala som chuť mu povedať, že nie, nie som v poriadku už dosť dlho a že ak by namiesto esemeskovania radšej utrel podlahu, tak som sa tu nemusela rozcapiť ako taká ropucha, pretože ja som veľmi opatrná, raz som už zlomenú nohu mala a nechcem si to martýrium už nikdy zopakovať, preto nechápem, ako sa to mohlo stať a ešte v takom, údajne špičkovom wellnesse! A to ešte môže byť rád, že som hlavou netreskla o roh schodíka, stačilo desať centimetrov a dopadlo by to oveľa horšie!

Toto všetko som len chcela povedať, vynadať mu, pošťazovať sa jeho nadriadenému, požiadať o odškodné, ale nepovedala som zhola nič, lebo som mala asi slabší otras mozgu, a keby aj nie, tak ja skrátka taká rázna neviem byť. Takéto veci riešim vždy len sama v sebe.

Plavčík ma pomaly doviedol k miestu, kde mal stanovisko, čiže dve plastové stoličky, a na jednu z nich ma posadil.

„Bolí vás to?“

„No... trochu!“ hlesla som bolestínsky, hoc to nebolo nič strašné. Krv netiekla. Ale zažiadalo sa mi, aby ma niekto poľutoval, možno aj pohladil.

Plavčík sa postavil pred mňa a pred nos mi strčil svoj prst.

„Čo vidíte?“

Videla som jeho prst, ale vnímala som len jeho zmyselné pery. Kristepane! Asi som sa fakt dosť udrela.

„Váš prst,“ spamätala som sa. Nechcela som, aby volal sanitku, aby ma zaviezli do nemocnice, kde by som strávila niekoľko útrpných hodín. „Jeden,“ dodala som ešte, aby bolo jasné, že nevidím dvojmo, že nie som opitá ani udretá, i keď ten chalan sa na mňa díval tak trochu podozrievavo, akože či som sa neskydla preto, že som si vypila.

„Takže ste v poriadku?“ uistil sa ešte raz, ja som prikývla a jemu očividne odľahlo, keď som po vlastných vošla do termálneho bazéna. Tam som hneď pookriala, v tej príjemne teplučkej vodičke, a striehla som, kedy sa uvoľní miesto pri niektorej z trysiek, lebo aj tu bolo plno. Konečne jedna korytnačka usúdila, že má dosť a odplávala. Hneď som sa tam naaranžovala, k tej tryske, a nechala sa prúdom vody masírovať.

Petra ma tu našla, ako si tu rochním a pochvaľujem si, že toto je teda ďaleko lepšie než cvičenie, a výsledný efekt podobný, možno aj lepší, ale ona ma hneď vyviedla z omylu, že to teda nie, mami, ani zďaleka, a potom do mňa drgla, že ten pán vpravo sa na mňa už nejakú chvíľu pozerá, že asi sa mu páčim.

Vymenila som si ľavú nohu za pravú, čím som sa natočila tým smerom a pozrela som sa, kto ma to akože balí. Pán v mojich rokoch, celkom fešný a udržiavaný. V prvom momente som sa cítila polichotene, ale potom som si uvedomila realitu, že v takomto stave, s mokkými vlasmi, bez mejkapu a doružova oparená ako svinka, sa asi ťažko môžem nieko-